

สุจินต์ จันทร่นวล

พิมพ์ครั้งที่ ๑๗

เชื่อว่าผมคือ มืออาชีพ ภาค ๑

ประสบการณ์จริง ที่ไม่มีอยู่ในทฤษฎีการบริหาร จากสุดยอดมืออาชีพของเมืองไทย

**เขาว่า
ผมคือ
มืออาชีพ**

เชื่อว่า ผมคือ มืออาชีพ

สุจินต์ จันทน์นวล

กรุงเทพมหานคร
สำนักพิมพ์มติชน

๒๕๕๕

เขาวัวเพนทือมืออาชีพ

สุจินต์ จันทร์นวล

สำนักพิมพ์ปียมิตร

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๓, พิมพ์ครั้งที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๓๓

สำนักพิมพ์มติชน

พิมพ์ครั้งที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๗, พิมพ์ครั้งที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๓๗

พิมพ์ครั้งที่ ๕ มีนาคม ๒๕๓๘, พิมพ์ครั้งที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๓๘

พิมพ์ครั้งที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๓๙, พิมพ์ครั้งที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๓๙

พิมพ์ครั้งที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐, พิมพ์ครั้งที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๐

พิมพ์ครั้งที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๐, พิมพ์ครั้งที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๑

พิมพ์ครั้งที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๒, พิมพ์ครั้งที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๒

พิมพ์ครั้งที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓, พิมพ์ครั้งที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๓

พิมพ์ครั้งที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๕

ราคา ๑๘๒ บาท

บรรณาธิการ : ประยงค์ คงเมือง

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ภาณี ลอยเกตุ

ออกแบบปก : จักรี วิเชียรสรรค์

พิสูจน์อักษร : ศรัวิไล ปานสีทา

คอมพิวเตอร์กราฟิก : วิไลลักษณ์ ชูสุรานนท์

สำนักพิมพ์มติชน

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)

๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวณ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทรศัพท์ ๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๓๓๕ โทรสาร ๕๕๙-๕๘๑๘

จัดจำหน่ายโดย บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน)

๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวณ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทรศัพท์ ๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๐๕, ๓๓๐๖ โทรสาร ๕๕๐-๐๕๕๘

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ บริษัทพิมพ์สี จำกัด (ในเครือมติชน)

๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวณ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทรศัพท์ ๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ บริษัทพิณเณศ พรินต์ติ้ง เซ็นเตอร์ จำกัด

๔๐/๑ ถนนเทศบาลนิตใต้ ประชาณิเวณ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทรศัพท์ ๕๕๔-๓๔๗๑-๘ โทรสาร ๕๕๔-๓๔๘๐

นายไพโรจน์ สายห่ม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	๗
'ผม' ว่า 'เขา' คือมืออาชีพ	๙
คำนำผู้เขียน (อีกหน)	๑๑
เกริ่นนำ	๑๓
ผีวิทยายุทธ์	๑๕
การเริ่มต้นของยกแรก	๒๖
จะสู้หรือจะถอย	๓๑
การเปลี่ยนแปลงกับความกล้า	๓๕
ทางตัน	๓๙
เรียนรู้สู่จิตใจ	๔๔
ยุทธการมวลชน	๔๘
อิจฉาพาเพลิน	๕๓
เก้าเก้าสิบเต็ม	๕๗
การเลือกงาน (นาย)	๖๐
วิกฤตการณ์ยกแรกของการเทกโอเวอร์	๖๔

แก้ปัญหาและฟ้าใส	๖๘
ประโยชน์ของสามก๊ก	๗๒
การเมืองเรื่องจำเป็น	๗๖
เส้นทางของมือปืนรับจ้าง	๗๙
ควลซามูไร	๘๒
บุญคุณต้องทดแทน แค้นจนโดนชำระ	๘๗
ความพ่ายแพ้	๙๑
สร้างทีมเสือ	๙๕
ห่วงน้อง	๑๐๐
ผมพอแล้ว	๑๐๔
อย่านึกว่าพี่ยุ่นแน่ไปซะหมด	๑๐๘
เลขาฯ กับเจ้านาย	๑๑๖
ขอย้าย	๑๒๘
แล้วเขาก็มาซื้อตัวลูกน้องผมไป	๑๓๔
หัวอกนาย	๑๔๗
เล่นกับนายขายความคิด	๑๕๑
ประวัติศาสตร์นั้นเขียนโดยผู้ชนะ	๑๕๖
พลาดเข้าจนได้สิน่า !	๑๖๖
สอนน้องมองปัญหา	๑๗๑
ลูกน้องสองเพศ	๑๗๖
ขวัญของเรียม	๑๘๒
บนเวทีต่างแดน	๑๘๗
ลูกน้องผมต้องอีกแล้วพี่	๑๙๒
เล่นพวก	๑๙๖
ความกดดัน	๒๐๒
ทำไมไม่สอนผม	๒๑๘
คอร์รัปชั่น (Corruption)	๒๒๓
ซูบที่รัก	๒๒๔
นายคนใหม่	๒๓๕
เจ้านายตัวจริง	๒๔๓

หนุ่ม แก่ ใครแน่นกว่ากัน	๒๔๔
รถกับตำแหน่ง	๒๕๗
บอร์ด...(สนิท)	๒๖๕
สงครามน้ำลาย	๒๗๓
จิ้งจกยังงี้ก็ต้องเปลี่ยนสี	๒๗๔
ลูกจ้างไทยนายฝรั่ง	๒๘๖
บทสุดท้าย บทใหม่ของการต่อสู้	๒๙๑

STOBYA.B

คำนำสำนักพิมพ์

ในคำนำสำนักพิมพ์มติชนของ “เราว่าผมคือมืออาชีพ” ฉบับพิมพ์รวมเล่มครั้งที่ ๓ เราเคยแสดงความเชื่อมั่นว่าการตัดสินใจพิมพ์เป็นครั้งที่ ๓ จะไม่ใช่ครั้งสุดท้ายสำหรับหนังสือดี ๆ เล่มนี้

น่าดีใจที่ความเชื่อดังกล่าวเป็น “ความจริง” และเมื่อหมดจากตลาดทุกครั้ง เราจึงไม่ลังเลใจที่จะพิมพ์ซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่า

ความโดดเด่นและแตกต่างของเรื่องนี้เมื่อเทียบกับหนังสือแนวธุรกิจทั่วไปมีอยู่ ๒ ประการ

ประการแรก “เราว่าผมคือมืออาชีพ” เป็นประสบการณ์ของนักบริหารมืออาชีพชาวไทยที่ประสบความสำเร็จในชีวิตสูงสุดคนหนึ่ง

จากกลุ่ม “ศรีกรุงฯ” ยุครุ่งเรือง จนถึง “บิกริมแอนต์โก” และ “ธนบุรีประกอบรถยนต์” ในปัจจุบัน

“เราว่าผมคือมืออาชีพ” เป็นประสบการณ์จริงของ “สุจินต์ จินทรนวล” ตั้งแต่วัยหนุ่มจนกระทั่งวันโบกมือลาจาก “ศรีกรุงฯ”

กวาดตาไปทั่วแผงหนังสือ คงยากที่จะหาหนังสือแนวธุรกิจที่เป็นประสบการณ์ของนักบริหารมืออาชีพชาวไทยเหมือนกับหนังสือเล่มนี้

เราไม่ได้ปฏิเสธภูมิปัญญาของนักบริหารหรือนักธุรกิจต่างชาติอย่าง

“มัดสีชิตะ-แฮโรลด์ จีเน็น” เพราะสำนักพิมพ์มติชนเองก็เคยพิมพ์เรื่อง “พลึกความคิด เดวิด โอกลีวี่” หรือ “เปิดตำนานเขียว + เขียว พี่น้อง ซาซซึ” มาแล้ว

แต่ภูมิปัญญาของชาวต่างชาตินั้นมีข้อจำกัดอยู่ที่ เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในประเทศอื่น ซึ่งผู้อ่านจำเป็นต้องนำมากลั่นกรองและปรับใช้ให้เหมาะสมกับอุดมภูมิอากาศร้อนแบบไทย ๆ

ซึ่ง “เชื่อว่าผมคือมีอาซีฟ” ไม่ต้อง เพราะเป็นเรื่องราวของคนไทย ในวัฒนธรรมแบบไทย ๆ

นี่จึงเป็นจุดแตกต่างของหนังสือเล่มนี้เมื่อนำมาเทียบเคียงกับหนังสือแนวธุรกิจเล่มอื่น

ประการที่สอง การถ่ายทอดประสบการณ์การบริหารของ “สุจินต์ จันทรนวล” ไม่ได้ดำเนินไปเหมือนนักวิชาการบางคน ที่กว่าผู้อ่านจะทลายปากรของสำนวนภาษาไปสู่ภูมิความรู้ที่แฝงอยู่ก็ต้องใช้พลังกำลังมหาศาล

แต่ “เชื่อว่าผมคือมีอาซีฟ” ตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย ลีลาการเขียนและสำนวนภาษาของ “สุจินต์ จันทรนวล” จะทำให้คุณวางไม่ลง ขอยืนยัน...

ในโลกแห่งความเป็นจริง มีคนบางคนไม่เคยรู้ตัวเลยว่าตนเป็น “นักเขียน” ที่ดี จนกระทั่งได้ลงมือเขียน

และบังเอิญที่ “สุจินต์ จันทรนวล” เป็นสมาชิกของคนกลุ่มนี้ด้วย

ค วามโดดเด่นและแตกต่างของ “เชื่อว่าผมคือมีอาซีฟ” ทั้งสองประเด็น จึงทำให้เรื่องนี้ประสบความสำเร็จตั้งแต่ตีพิมพ์ใน “ประชาชาติธุรกิจ” ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๑ เป็นเวลา ๗ เดือน ซึ่งจนถึงวันนี้ยังไม่มีใครสามารถลบสถิติความรุ่มรวยและฮือฮาของ “เชื่อว่าผมคือมีอาซีฟ” เรื่องนี้ลงได้เลย

และเมื่อสำนักพิมพ์ปิยมิตรนำมารวบรวมเป็นเล่มขายในราคาถึง ๑๑๘ บาท เมื่อหลายปีก่อน ซึ่งถือเป็นราคาที่แพงมากในยุคนั้น

“เชื่อว่าผมคือมีอาซีฟ” ก็ขายดีเป็นเทน้ำเทท่า จนต้องพิมพ์เป็นครั้งที่ ๒ ในเวลาเพียงแค่ ๔ เดือน

และไม่น่าเชื่อว่าจนถึงวันนี้ก็ยังมี การสอบถามเข้ามาในกองบรรณาธิการ “ประชาชาติธุรกิจ” เป็นครั้งคราวถึงผู้เขียนและหนังสือเล่มนี้ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นผู้ที่เคยได้ยินได้ฟังกิตติศัพท์ของ “เข่าว่าผมคือมืออาชีพ” จากเพื่อนฝูง แต่หาซื้อไม่ทัน

นี่คือประวัติความเป็นมาของหนังสือเล่มนี้ที่ดูจะเข้มข้นจนเกินจริง

แต่ขอยืนยันว่าเป็น “เรื่องจริง” เหมือนเรื่องราวใน “เข่าว่าผมคือมืออาชีพ”

๖ ราวคิดว่าประสบการณ์บริหารธุรกิจของผู้บริหารระดับสูงที่เป็นคนไทยยังเป็นสิ่งที่ “ขาดแคลน” และ “หายาก” ในสังคมไทยยุคปัจจุบัน

ต้องขอขอบคุณ “สุจินต์ จันทรินวล” ที่สละเวลาถ่ายทอดประสบการณ์ของตนให้เป็นกรณีศึกษาสำหรับคนรุ่นใหม่ที่กำลังเติบโตในสังเวียนธุรกิจ

การตีพิมพ์หนังสือที่หนาขนาดนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ย่อมแสดงถึงคุณค่าของหนังสือเล่มนี้ในระดับหนึ่ง

แต่ถ้ายังไม่มั่นใจ สำนักพิมพ์มติชนขอแนะนำผู้ที่ยังไม่เคยรู้จักหรือได้ยินกิตติศัพท์ “เข่าว่าผมคือมืออาชีพ” ให้กรุณาเสียเวลาพลิกอ่านหนังสือสัก ๑ บท

เราเชื่อว่า “คุณภาพ” เป็นปัจจัยชี้ขาดสำหรับทุกสิ่ง

ไม่เว้นแม้กระทั่งหนังสือเล่มนี้

สำนักพิมพ์มติชน

‘พม’ ว่า ‘เขา’ ตือมืออาชีพ

พมกับ คุณสุจินต์ จันทน์วล ผู้เขียนหนังสือ **เขาว่าผมคือมืออาชีพ** เล่มนี้ รู้จักสนิทสนมกันมานานพอสมควร ความสัมพันธ์ครั้งแรกในลักษณะของ **คนทำข่าว** กับ **แหล่งข่าว** ด้วยช่วงนั้นผมรับหน้าที่เป็นบรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์ประชาชาติ-ธุรกิจอยู่

ต่อมา ความสัมพันธ์ก็แปรเป็น **เพื่อนผู้พี่** กับ **เพื่อนผู้น้อง** โดยนับตามวัย ซึ่งคุณสุจินต์มีอายุมากกว่าผมหลายปี

คุณสุจินต์เรียนจบวิศวะจากเยอรมนี รุ่นเดียวกับผู้มีชื่อเสียงหลายคนในสังคมไทย บ้างเป็นถึงรัฐมนตรี เป็นหัวหน้าพรรคการเมือง บ้างเป็นนักธุรกิจใหญ่ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง

จากการได้พบปะพูดคุยกันบ่อยครั้ง ทำให้ผมทราบเรื่องราวชีวิตการทำงานของ คุณสุจินต์ นับแต่เรียนจบและกลับมาเมืองไทย ว่าผจญอะไรมาบ้าง ยามประสบปัญหาใช้วิธีแก้ไขอย่างไร

บอกกับตัวเองว่า นักบริหารอย่างนี้เองที่เขาเรียกพวก **มืออาชีพ** ซึมซับเรื่องราวการทำงานของคุณสุจินต์มากเท่าใด ผมยิ่งรู้สึกว่า เรื่องอย่างนี้น่าจะนำมาถ่ายทอดให้คนอื่นได้รับรู้กว้างขวางเพื่อเป็นประ-

โยชน์ต่อคนทั่วไป โดยเฉพาะพวกที่เพิ่งสละคราบจากสถานศึกษาก้าวสู่ชีวิตการทำงาน

เพราะนี่เป็นกรณีศึกษาที่แลงมาด้วยชีวิตของคนสูงนอย่าง “มืออาชีพ” ผู้หนึ่ง

ครั้งแรกที่ถูกทาบทามให้เขียนลงหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจเป็นตอน ๆ คุณสุจินต์บ่ายเบี่ยงด้วยอ้างว่าตนเองถนัดกับงานอย่างที่ทำอยู่มากกว่าเรื่องชิต ๆ เขียน ๆ ประกอบกับทั้งหมดยังเป็นเรื่องจริงที่ต้องเอ่ยอ้างพาดพิงไปถึงบุคคลในวงการธุรกิจบางท่าน เกรงจะเกิดความเสียหายได้

ทนแรงตื้อไม่ไหว ในที่สุดคุณสุจินต์ก็ตอบตกลงแต่ขอเกี่ยวใช้วิธีสัมภาษณ์อัดเทปแล้วให้ผมนำมาเรียบเรียงใหม่ ซึ่งผมบอกไม่มีปัญหาและเอาเข้าจริง ๆ แล้วแทบจะลอกมาทั้งหมด ด้วยไม่มีความจำเป็นต้องเปลี่ยนสำนวนอะไรเลย ทุกอย่างสมบูรณ์ในตัว จะทำก็แค่จัดวรรคตอนให้เท่านั้น

คอลัมน์ **เชื่อว่าผมคือมืออาชีพ** ของคุณสุจินต์ซึ่งผมเป็นคนตั้งชื่อให้จึงอุบัติขึ้นในหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจเมื่อกลางเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๑ ไปจบลงอย่างเด็ดขาดเมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๓๒ รวมระยะเวลาประมาณ ๗ เดือน

ช่วงเริ่มต้นเพียง ๑-๒ ตอนเท่านั้นที่ใช้วิธีการอัดคำสัมภาษณ์ลงเทป เพราะถัดมาคุณสุจินต์เขียนต้นฉบับด้วยลายมือส่งให้พร้อมระบุ “ถ้าไม่ดึกเรียบเรียงใหม่ได้” แต่ปรากฏไม่ต้องดัดแปลงแก้ไขอะไรอีกเลย ไม่เชื่อลองพลิกอ่านดู ทุกคนจะรู้ว่าสำนวนภาษาของเขาเรียบคมพลิกพลัด้วยลีลาอันงดงามขนาดไหน

ตลอดช่วงที่คอลัมน์ **เชื่อว่าผมคือมืออาชีพ** ดำเนินอยู่ในหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจนั้น มีจดหมายและโทรศัพท์สอบถามเข้ามาถึงกองบรรณาธิการไม่ขาดสายว่าผู้เขียนคือใคร เพราะครั้งนั้นคุณสุจินต์ขอรับรองมิให้ลงชื่อไว้

กับลูกน้องเก่าหรือมิตรสหายของคุณสุจินต์สอบถามเข้ามาเพื่อขอ

ความมั่นใจว่าผู้เขียนชื่อ **สุจินต์ จันทรนวล** หรือไม่ บ้างอยากรู้เป็นใครเพื่อจะขอทบทวนอยากเชิญไปเป็นที่ปรึกษาทางธุรกิจของเขาโดยไม่เก็บค่าตัว หลายบริษัทผู้บริหารส่งถ่ายเอกสารคอลัมน์แจกจ่ายให้ลูกน้องอ่านกันทั่วหน้า

เป็นคอลัมน์ยอดนิยมอันดับต้น ๆ ของหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจช่วงนั้น

เสียงทบทวนจากสำนักพิมพ์หลายแห่งเสนอตัวยินดีจัดพิมพ์รวมเล่มเป็นพ็อกเก็ตบุ๊กมีอยู่ตลอด ขณะที่ผู้อ่านจำนวนมากสอบถามเข้ามาว่าขอให้รวมเล่มคอลัมน์นี้ได้ไหม เพราะถือเป็นการศึกษาศึกษาทางธุรกิจขั้นเยี่ยมของเมืองไทย เทียบเท่ากับหนังสือแนวเดียวกันที่แปลมาจากต่างประเทศได้สบาย

หนังสือ **เชื่อว่าผมคือมืออาชีพ** ขนาดพ็อกเก็ตบุ๊กจึงอุบัติขึ้นในนาม **สำนักพิมพ์ปิยมิตร** และสร้างปรากฏการณ์ใหม่ให้กับวงการตลาดหนังสือแนวนี้ เพราะถูกซื้อเกลี้ยงตลาดไปในระยะเวลาอันรวดเร็วจนต้องพิมพ์ซ้ำเป็นครั้งที่สอง ซึ่งก็ขายดีอีกเช่นเคย

นั่นคือเหตุผลที่ทำให้ต้องมีการจัดพิมพ์ขึ้นใหม่โดย **สำนักพิมพ์มติชน** ความสำเร็จของหนังสือขนาดต้องจัดพิมพ์ซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่า มีนักเขียนน้อยคนในเมืองไทยที่จะได้รับเกียรติจากผู้อ่าน คงเป็นประกาศนียบัตรรับรองได้อย่างดีในเนื้อหาของหนังสือว่ายอดเยี่ยมเช่นไรบ้าง

คุณสุจินต์ในสายตาของผมมิใช่เพียง **นักบริหารมืออาชีพ** เท่านั้น หากยังเป็น **นักเขียนมืออาชีพ** ที่ควรค่าแก่การยกย่องในวงการหนังสือของเมืองไทยอีกด้วย

ที่สำคัญ เขาเป็นผู้มีความมุ่งมั่น ยามกระทำหน้าที่ได้ล้นพยายามทุ่มเททั้งชีวิตให้บรรลุตามเป้าหมายอย่างสุดความสามารถ ความสำเร็จทั้งสองส่วนที่ปรากฏจึงมิใช่ได้มาด้วยความบังเอิญ หากแต่เป็นบำเหน็จของคนทำงานแบบ **"มืออาชีพ"** ที่แท้จริง

ปิยะชาติ มงคลไชยสิทธิ์

คำแนะนำเขียน (อีกทวน)

ไม่เคยคาดคิด ไม่เคยหรือตั้งใจว่าหนังสือเล่มนี้จะมีการจัดพิมพ์ซ้ำ ๆ เพราะไม่เคยคิดว่าตัวเองนั้นเป็นคนเขียนหนังสือและหวังจะเอาดีทางนี้

อาจจะเป็นเพราะว่า ชีวิตจริง การต่อสู้ฝ่าฟันที่ผ่านมานั้นมันราวกับนิยายกรรมัง เป็นเรื่องธรรมดา ๆ ที่ผู้คนอีกมากมายก็กำลังเผชิญกับมันอยู่ ในชีวิตการทำงาน ในอาชีพรับจ้าง

ว่าที่จริงแล้ว เรื่องราวที่ผมเอามาเล่าสู่กันฟังนี้เป็นช่วงหนึ่งในชีวิตการทำงาน ระหว่างเป็นหนุ่มน้อยจนถึงหนุ่มมาก หน้าที่การงาน ความรับผิดชอบ ถ้าจะเทียบกับการศึกษาก็คงราว ๆ อนุบาลถึงปริญญาตรี

ยังคละเคล้าด้วยอารมณ์ของคนหนุ่ม ที่มีพลังกำลังและใจเต็มร้อยในการทะยานไปข้างหน้า ไขว่คว้าหาดวงดาว (แต่โผล่ไปเจอเอาดาวเทียมเข้า) เป็นการทำงานและยึดมั่นในสิ่งที่ท้าทายหาเย็นสำหรับความเป็นจริง นั่นคือ ความรัก ความผูกพัน ความจริงใจ ซื่อตรง จงรักภักดี เอาหัวจิตหัวใจออกมาวางเป็นเติมพ้นในการทำงาน

แน่นอนว่า สิ่งที่ได้รับตอบแทนนั้นมันมีทั้งความสุขสมหรือมี

ทั้งความกดดัน ความเจ็บปวด เสี่ยงปรบมือ เสี่ยงสาปแช่ง แต่สำหรับผม ไม่ว่ามันจะเป็นแง่ใดมุมใด ผมถือว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าสำหรับที่จะสั่งสมเก็บเอาไว้ เป็นข้อมูล เป็นประสบการณ์อันล้ำค่าในกรณีจะทำการใดให้สำเร็จต่อไป

ผมก็ยังใช้ชีวิตและรักการเป็นมือปืนรับจ้าง (ที่เขาว่าผมคือมืออาชีพนั่นแหละ) อย่างถ่อมถ่อมว่าทำไมไม่เป็นเจ้าแกเองเสียที ผมรู้จักคุ้นเคยซบักดีกับตัวผมว่ามีความสามารถและเหมาะสมกับการทำอะไร และเป็นอะไรดีที่สุดในความเป็นตัวเอง ในศักยภาพของตัวเอง

จะว่าไปแล้วก็คงไม่ต่างกับการทำงาน หากคนเราลงได้ทำงานในสิ่งที่ตัวเองชอบด้วยใจรัก มีคนเปิดโอกาส มีอนาคต มีผลประโยชน์ที่ทางใจ ความลงตัวเหล่านี้คือยอดปรารถนาของคนทำงานทุกคน เพราะจะทำงานอย่างมีความสุข ดูเหมือนกับว่าได้ใช้ชีวิตที่เต็มเปี่ยมและสมหวัง

ในทางตรงกันข้าม หากได้อะไรที่ไม่ลงตัว ได้หนึ่งขาดสาม ได้สองขาดสี่ ก็คงต้องไขว่คว้า ตะเกียกตะกาย ค้นหาสิ่งที่ขาดไปให้ลงตัวให้ได้

และหากว่าตั้งเป้าหมายในชีวิตว่าจะต้องร่ำรวย มีเงินมีทองเป็นเศรษฐีด้วยแล้ว ความคิดและมุมมองต่าง ๆ จะผิดแผกไปจากการเป็นมือปืนรับจ้าง จะไม่มีการขีดเส้น หรือวางกรอบเค้าโครงไว้ให้กับตัวเอง จุดสูงสุดและความหวังของชีวิตจะต่างกัน

ผมมีความสุขกับการเป็นมือปืนรับจ้างครับ เล่มนี้ออกจะตื้นตื้นโลดโผนโจนทะยานพอสมควรตามประสาคนวัยหนุ่ม ด้วยประสบการณ์เหล่านี้ทำให้ผมได้ก้าวขึ้นไปอีกในขั้นของการบริหารธุรกิจอย่างเต็มตัว จากเรื่องบู้ กลายเป็นการต่อสู้ในเชิงขุน เจอกับการถูกสกัดกั้น การโจมตีด้วยเกมการเมือง การชิงไหวชิงพริบ ใช้มวลชนมันส์กำลังภายใน หรือต้องทำหายสาบสูญกันในอีกรูปแบบ (อ้อยเหี่ยวไว้สำหรับเล่มหน้าครับ)

อย่างไรก็ตาม ผมต้องขอกราบขอบพระคุณผู้อ่านทุกท่านที่ให้การต้อนรับหนังสือเล่มนี้โดยนักเขียนที่ไม่ใช่นักเขียนอย่างผม ผมขอบคุณเสียจนเหงื่อไหล ด้วยความตกใจว่ามีคนอ่านด้วยเหรอ เพราะนึกว่าผองเพื่อนในค่ายมติชน ประชาชาติธุรกิจ หลอกให้เขียนถ่ายทอดเรื่องราวเพราะชี้แจงถอดเทปเอามาริไรต์เองจากการนั่งสัมภาษณ์ผม (แบบเปลืองเหล้า)

ขอบคุณผู้มีพระคุณ ผู้สอนสั่ง ผู้เปิดโอกาส อดีตนายหลายต่อหลายคน ขอบคุณให้กับลูกน้อง ผู้ร่วมงานทุกคน ขอขอบคุณแม่สำหรับผู้หญิงดี หญิงร้าย หรือใครก็ได้ที่แผ้วพานเข้ามาเกี่ยวข้องกับเส้นทางและจังหวะของสถานการณ์ ไม่ว่าจะเชิงลบหรือเชิงบวกกับผม

แน่นอนว่า ถ้าไม่มีพวกเราก็คงไม่มีเรื่องราวความจริงที่ผมสามารถจะถ่ายทอดออกมาได้ ไม่มีบทเรียน ไม่มีประสบการณ์ ไม่มีปัญหา ไม่มีการต่อสู้ ขอคุณจริง ๆ ครับ

สงวนลิขสิทธิ์

9. 8. 94

เกริ่นนำ

หายต้อหลายผู้คนที่แผ้วพานเข้ามาในช่วงชีวิตของผม และที่สวมหัวโชนในตำแหน่งต่าง ๆ ของการทำงาน โดยเฉพาะพวกนักข่าวหรือนักหนังสือพิมพ์ที่คุ้นเคยกัน ติดตามอย่างก้าวผลงานและการทำงานของผมมาเป็นเวลายาวนาน เป็นแรงผลักดันให้ผมสร้างข้อเขียน “**เชื่อว่าผมคือมืออาชีพ**” ขึ้นมาโลดแล่นบนหน้ากระดาษของประชาชาติธุรกิจ

มันอาจเป็นเพราะเส้นทางเดินบนถนนอาชีพของผมนั้น โลดโผน โจนทะยาน มีหลุม มีบ่อ มีท่อที่ขุดไม่เล็กรา ตลอดจนอุปสรรคขวากหนามต่าง ๆ นานา วิธีการลุยผ่านสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นหากจตำราไม่พบ จนพวกที่ผลักดันผมเหล่านั้นเกิดความสนใจสนอกสนใจ และอยากให้อ่ายทอดออกมาให้เป็นประโยชน์กับคนอื่นบ้าง

แรงผลักดันเหล่านั้นมาเป็นผลเอาเมื่อผมขอเวลาพักผ่อนให้กับชีวิต การเป็น “**มือปืนรับจ้าง**” สักช่วง ผมจึงได้มีเวลาและอารมณ์สุนทรีย์เพื่อจะให้การเรียบเรียงถ่ายทอดประสบการณ์และข้อคิดของผมออกมาในแบบฉบับลูกทุ่ง เขียนออกมาแบบเท่อ ๆ ไปตามประสาคนไม่เคยเขียน

แม้พวกนั้น (ก็พวกที่ผลักดันที่ดันผมนั่นแหละ) จะพยายามจัดผมเข้าในทำเนียบของพวกที่ได้ชื่อว่าเป็น “มืออาชีพ” ก็ตาม แต่ตัวผมเองไม่ยอมรับ

หрок ดังนั้น หลังจากการเอาเหตุเอาผลมากระแทกกันลึกลับ เราก็เอาวิถีทางของผู้เจริญแล้วมาใช้ คือการพบกันครึ่งทาง เอาของพวกนั้นครึ่งหนึ่งคือคำว่า “มืออาชีพ” และเอาของผมครึ่งหนึ่งคือ “เขาว่า” ส่วนคำว่า “ผมคือ” นั้นเราเอากันทั้งสองฝ่าย

การจะเป็น “มืออาชีพ” หรือแค่ “เขาว่าผมคือมืออาชีพ” หรือ “เขาว่ายังไงจะเป็นมืออาชีพ” อะไรก็แล้วแต่ มันขึ้นอยู่กับท่านผู้อ่านจะวินิจฉัยกันเอาเอง ผมนั้นก็ยังเป็นผมอยู่วันยังค่ำ จะเรียกอะไรกันก็แล้วแต่ จะคิดว่าผมเป็นยังไงก็ช่าง

เรื่องราวของผมที่ถ่ายทอดออกมานั้น เป็นแง่มุมของเหตุการณ์และใครต่อใครที่มีส่วนพัวพันกับชีวิตของผมในแต่ละช่วงของเหตุการณ์ ผมได้สัมผัส ผมได้มอง ได้รับรู้จากมุมมองและแรงกระทบจากจุดของผมแน่นอนว่าอาจไม่เหมือนกับของผู้อื่นที่ได้อยู่ในโพซิชั่น (Position) เดียวกับผมก็ได้

ภาพที่ผมถ่ายทอดออกมาเป็นตัวแทนสื่อเหนือๆ นี้ อาจถูกมองกลับหัวหรือบิดเบี้ยว ก็เป็นสิทธิทางปัญญาของแต่ละคน ผมเคารพในแง่นี้

เรื่องราวบางตอนที่เกี่ยวข้องกับใครต่อใคร ที่มีตัวมีตนจริง ๆ บางคนอาจรู้จักกับท่านผู้อ่านด้วยซ้ำ หรือบางคนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีในวงการธุรกิจ การเกี่ยวพันและการถ่ายทอดของผมไม่มีเจตนาใด ๆ ที่จะทำให้ทุกผู้เหล่านั้นเสื่อมเสีย เป็นการลบหลู่ ดูแคลนใด ๆ ทั้งสิ้น

ในเจตนาที่แท้จริง มีเพียงการนำเสนอประสบการณ์ของตนเองมาเล่าสู่กันฟัง ซึ่งในเรื่องราวเหล่านั้น อาจให้ข้อคิดหรือเป็นประโยชน์บ้างกับผู้อ่านเท่านั้น มิบังอาจมีเจตนาอื่นใดนอกไปจากนี้

มีแต่คนดั่ง ๆ ในอดีตและปัจจุบันเท่านั้นที่เขาจะเขียนถึงอดีตชีวิตประวัติของเขาเองขึ้นมา เพราะรู้ว่าคนสนใจที่จะอ่านแน่ ผมมิได้แอบจิตคิดว่าตัวเองดั่งก็เลยดังออกมาเขียนบ้าง เพียงแต่มากมายหลายคนที่อยากรู้วิถีทางของคนทำงานธรรมดา ๆ คนหนึ่ง ในรูปธรรมและนามธรรมของคนธรรมดาทั่วไป ที่กำลังต่อสู้อยู่บนถนนสายอาชีพ ซอยลูกจ้าง ว่ามีสุข มีทุกข์ มีการต่อสู้ ดิ้นรนและกระเสือกกระสนกันบนถนนและขอยนั้นอย่างไร

ชีวิตธรรมดาตามประสาลูกจ้างของผมก็เกิดตั้งแต่บวชแรกไปจนถึง “แค้นจนถูกขำระนั้นแหละ” จากนั้นไปก็เป็นเกร็ดของแต่ละช่วงแต่ละตอน

หยิบยกออกมาเป็นกรณี (Case) ตามคำขอของผู้อ่านที่ติดตามคอลัมน์ของผมจากประชาชาติธุรกิจ หากเผอิญท่านผู้อ่านสับสนกับการเขียนแบบวกไปเวียนมาตามประสาหนังสือประเภทสายลับนักสืบผจญภัยจารชนละก็ จะได้เข้าใจกันไว้อีกก่อน

ถ้าจะถามว่าผมเป็นใครมาจากไหน ก็บอกกันไว้ตรงนี้เลยว่า เป็นศิษย์เก่าวัดพุทธมงคลสมัยอยู่หลังโรงเรียนโอเดียน ถูกเชิญให้ออกเพราะเป็นหัวหน้าชั้น ม.๗ ที่น่าทึ่งตกทั้งชั้น ถูกลากจากการเป็นจิ๊กโก๋นั่งราวสะพานข้ามคลองที่ถมหายไปแล้วแถวโรงแรมดุสิตธานี ไปเริ่มต้นเรียน ม.๗ ใหม่ที่อานวยศิลป์ พญาไท แต่ดันหันไปเอาดีทางเล่นฟุตบอล จนเป็นแชมป์บอลเตรียมอุดมสมัยนั้น จบ ม.๘ มาได้แบบถอนหายใจกันทุกคนว่าสิ้นแวรสิ้นกรรมกันเสียที

จากการที่ชอบ “สังคม” แต่ผ่าดันจะเรียน “วิศวะ” หรือ “สถาปัตย์” เรื่องของเรื่องก็คือสอบเข้าไม่ได้ เพราะมัน “สังคม” จัดนั้นแหละ เฮ้ไหนเฮ้นั้น การเรียนก็เลยคาบเส้นอยู่ตลอดเวลา ถ้าเ็นเข้าสังคมศาสตร์ก็คงจะสมหวังไปแล้ว เมื่อเ็นไม่ได้ก็เลยชวนชวายเป็นตายดาบหน้า ทั้ง ๆ ที่ครอบครัวผมเขามีทุนให้อยู่ได้แคปีเดียว กะว่าเรียนภาษาและฝึกงานกลับมา ก็คงหางานทำตามอู่รถ หรือบริษัทรถยนต์สักแห่งคงไม่ยาก ติดต่อฝึกงานได้ก็บินปร้อไปทันที เยอรมนีที่เคยฝันไว้

ยังไม่ทันหมดปีดี ทางบ้านก็หมดเงิน ส่งสารไปว่า “กลับบ้านเถะลูก” เกิดมูมานะแรงกล้ำมหาศาลขึ้นมา ไม่ยอมกลับ เห็นเพื่อน ๆ เขาเรียนหนังสือกันแล้วอยากเรียนบ้าง ไม่อยากกลับบ้านเมื่อเปล่า ตอบทางบ้านไปว่าผมจะอยู่ต่อและช่วยตัวเอง หาทางติดต่อจนได้เข้าทำงานในโรงงานแห่งหนึ่งในฐานะ “ฝึกงาน” แต่ทำจริง ๆ แบบ “คนงาน” ได้ค่าตอบแทนเป็นรายชั่วโมง ผมจึงได้เริ่มต้นชีวิตของคนที่ต้องทำงานด้วยเรียนด้วยแต่นั้นมา

กัดฟันอยู่ห้าปี จึงสมหวังตั้งใจ ขอลานายคนแรกในชีวิตและโรงเรียนเทคนิคที่เรียนพร้อมกับประกาศนียบัตรกลับบ้าน หัวกระเปาลงจากเครื่องบินมาด้วยวัย ๒๐ กว่าหมาด ๆ ในกระเป๋าทันทีเบียดด้วยสมบัติ

ผมซื้อหนังสือของคุณสุจินต์เล่มพิมพ์ครั้งที่ ๑ เมื่อสมัยหนังสือ How To แปลของฝรั่ง กำลังเฟื่องฟู ด้วยรู้สึกว่าชื่อเรื่องเข้าใจผมเหลือเกิน โดยเฉพาะเขียนโดยคนไทย

ผ่านไปหลายปีไม่รู้ว่าโชคดีหรือร้าย ทำให้ต้องโคจรมาเจอหน้าในบริษัทเดียวกัน รู้สึกเหมือนฝันที่ได้สัมผัสนักเขียนตัวจริง แล้วก็ยิ่งดีใจหนักเข้าไปอีก เมื่อคุณสุจินต์ชวนให้ไปร่วมงานด้วย

แม้เพื่อนจะทัดทานว่าเขาโหด แต่ผมก็ยังหัวดื้อที่จะทดลองของ ด้วยรู้สึกว่าอยากสัมผัสคนที่ใครว่า เขาคือมืออาชีพ

ผมได้รับเกินกว่าความสมหวัง เพราะผมได้โอกาสในการทำงาน ผมได้เรียนรู้ ผมถูกสอนแบบเรียนรู้จากการทำจริง บ่อยๆ ครั้งที่คุณสุจินต์ใช้วิกฤตมาเป็น เดิมพันให้ผมได้ทดลองเล่นเพื่อได้เรียน

นอกจากนั้นผมยังถูกดึงบางศักยภาพที่ไม่เคยรู้ออกมา ไม่เคยเชื่อว่า ตัวเองจะเขียนหนังสือได้ จนวันที่มีพ็อกเก็ตบุ๊กเล่มที่ ๒ เป็นของตัวเอง นั่นคืองานหนึ่งที่คุณสุจินต์สร้างผมขึ้นมา

เคยถามตรงๆ แบบยิงกลางแสงหน้าว่า “ชอบสร้างคนเพื่ออยากให้เขารู้สึก ว่า ห่มผ้าเหลืองมาทำธุรกิจหรือ”

คำตอบคือ “ไม่” แต่เพราะเขาเคยถูกนายสร้างมาเช่นกัน คนเก่งที่ไม่ได้รับโอกาสก็ไร้ค่า สร้างลูกน้องก็คือ สร้างคนมาช่วยงาน ดังนั้นลูกน้องคือคนที่มีบุญคุณกับเรา ลูกน้องจึงควรได้รับโอกาส ได้รับการยกย่อง และได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจัง เพื่อเราจะได้มีคนช่วยทำงานที่มีคุณภาพ

สอนลูกน้อง ให้โอกาส ผิดพลาดให้อภัย ผมว่าแค่ ๓ อย่างนี้ก็ยิ่งใหญ่มากแล้ว สำหรับคนเป็น “นาย”

ผมโชคดีที่เคยได้อ่านหนังสือเล่มนี้ แต่ผมโชคดีกว่าที่ได้รับโอกาส และประสบการณ์ดีๆ จากมืออาชีพคนนี้

พลชัย เพชรปลอด

๒๕๕๕

ISBN 974-321-949-8

9 789743 219498

20012596

182.-